

Jeffrey Eugenides, *The Virgin Suicides*

Copyright © 1993 by Jeffrey Eugenides
All rights reserved.

© 2005, 2014 by Editura POLIROM,
pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Entertainment Pictures/Northfoto

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

EUGENIDES, JEFFREY

Sinuciderea fecioarelor / Jeffrey Eugenides; trad.
și note de Mirela Adăscăliței. – Iași: Polirom, 2014

ISBN: 978-973-46-4350-9

I. Adăscăliței, Mirela (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

JEFFREY
EUGENIDES

Sinuciderea
fecioarelor

Traducere și note de Mirela Adăscăliței

POLIROM
2014

Coridoarele începură se răsune de numele său spus pe furiș. În timp ce noi îi spuneam „Tripanu” sau „Arteziana”, fetele nu vorbeau decât de Trip; Trip, asta era toată conversația, iar când a fost ales drept „Cel mai frumos” din școală, „Cel mai bine îmbrăcat”, „Personalitatea nr. 1” și „Cel mai bun atlet” (deși nici unul dintre noi nu votaserăm cu el, din invidie, și nici măcar nu avea o coordonare atât de bună), ne-am dat seama de proporțiile pasiunii fetelor. Chiar și mamele noastre vorbeau de cât de arătos era, îl invitau să rămână la cină, trecându-i cu vederea părul cam lung și unsuros. În scurt timp a început să trăiască precum un pașă, primind tribut la curtea patului său acoperit cu o cuvertură sintetică: bancnote mici șterpelite din poșetele mamelor, pliculețe de droguri, inele de absolvire, prăjiturele de orez expandat în hârtie cerată, fiole de nitrit de amidon, sticle de vin spumos Asti Spumante, brânzeturi olandeze asortate și, câteodată, câte-o bucată de hașiș. Fetele veneau aducându-i lucrări trimestriale bătute la mașină, cu tot cu note de subsol, „notițe de gagici” pe care le compilasera pentru ca Trip să citească doar câte o pagină despre fiecare carte. În timp, din preaplinul ofrandelor lor el își alcătuiase un mic muzeu al „Marilor Jointuri ale Lumii”, fiecare exponat găzduit în câte-un borcan gol de condimente aliniat pe etajeră, de la „Blue Hawaiian” la „Roșu Panama”, cu numeroase exemplificări din teritoriile maronii intermediare, dintre care una arăta și mirosea ca o bucată de covor. Nu știam prea multe despre fetele care îl vizitau pe Trip Fontaine, decât că veneau în propriile mașini și luau întotdeauna câte ceva din portbagaj. Erau genul cu cercei zornăitori, cu păr decolorat la vârfuri

și cu pantofi cu toc de plută care se legau în jurul gleznelor. Duceau cu ele castroane de salată acoperite cu prosoape de bucătărie cu imprimeuri, străbăteau cu picioarele lor ca niște paranteze peluza, pocnind baloane de gumă și zâmbind. La etaj, în pat, ele îl hrăneau pe Trip cu lingurița, ștergându-l la gură cu cearșaful, după care aruncau vesela pe podea și se topeau în brațele lui. Din când în când, domnul Fontaine trecea pe acolo, în drum către sau dinspre camera lui Donald, dar caracterul îndoielnic al propriei sale purtări îl împiedica să ridice problema susurelor care se auzeau pe sub ușa fiului său. Cei doi, tată, și fiu, trăiau ca niște colegi de apartament, împiedicându-se unul de altul cu halatele lor multicolore, asemănătoare, bombănindu-l pe cel care terminase cafeaua, însă după-amiaza îi găsea pe amândoi în piscină, lovindu-se de marginile ei, compatrioți în căutarea unui dram de pasiune pe pământ.

Erau tatăl și fiul cu bronzurile cele mai strălucitoare din întregul oraș. Chiar și constructorii italieni, lucrând în soare zi de zi, nu puteau egala nuanța lor de mahon. În amurg, pielea domnului Fontaine și a lui Trip părea aproape albăstruie, iar când își făceau turban din prosop ei păreau doi Krișna gemeni. Piscina mică, circulară, construită deasupra nivelului solului, se sprijinea de gardul curții din spate, iar talazurile ei scaldau uneori câinele vecinilor. Marinați în ulei de bebeluși, domnul Fontaine și Trip își încălecau saltelele pneumatice echipate cu rezemători pentru spate și cu suporturi pentru băuturi și se lăsau să plutească sub cerul nostru de-abia dezmoțit de la nord, de parcă ar fi fost la Costa del Sol. Îi priveam, din când în când, cum se

colorează tot mai mult într-o nuanță ca a cremei de ghetă. Pe domnul Fontaine îl bănuiam că își decolorează părul, iar strălucirea dinților amândurora devenea greu de privit. La petreceri, fete cu priviri sălbatice se agățau de noi doar pentru că îl cunoșteam pe Trip, iar după un timp ne dădeam seama că și ele erau la fel de înnebunite de lucrările dragostei ca și noi. Mark Peters a ieșit până la mașină într-o noapte și a simțit că cineva îl apucă de picior. Uitându-se în jos, a văzut-o pe Sarah Sheed, care i-a mărturisit că e atât de teribil de îndrăgostită de Trip că nu poate să mai meargă. Își aduce aminte și acum de privirea plină de panică pe care i-a aruncat-o ea, o față solidă, sănătoasă, renumită pentru mărimea bustului, ce stătea atunci inertă, ca o schiloadă, în iarba plină de rouă.

Nimeni nu a știut cum se întâlniseră Trip și Lux, nici ce-și spusese unul altuia, nici dacă atracția era una reciprocă. Chiar după mulți ani, Fontaine era reticent în legătură cu acest subiect, potrivit cu jurămintele de credință pe care le rostise față de cele patru sute optsprezece fete și femei cu care făcuse dragoste pe parcursul lungii sale cariere. Tot ce ne spunea era:

— N-am uitat-o niciodată pe fata aia, frate. Niciodată.

În deșert, cuprins de tremurături, avea sub ochi pungi bolnăvicioase de piele galbenă, dar ochii înșiși îi vedeai că priveau înapoi către un timp al înfloririi. Treptat, cu repetate încercări de a-l îndupleca și grație, în mare măsură, nevoii toxicomanului în recuperare de a vorbi fără întrerupere, am reușit să încropim povestea iubirii lor.

A început în ziua în care Trip Fontaine a asistat la o oră de istorie unde nu avea ce să caute. Ora a cincea era consacrată studiului individual și, în acest timp, după cum îi era obiceiul, Fontaine se dusesese la mașină ca să fumeze o marijuana, la care recurgea la fel de regulat ca Peter Petrovich, băiatul diabetic, la insulină. De trei ori pe zi Petrovich se prezenta la infirmerie pentru injecții, mânuind întotdeauna singur seringă hipodermică, precum cei mai abjecți dintre drogați, deși după ce se injecta cânta la pianul de concert din sala de festivități cu o artă uluitoare, de parcă insulina ar fi fost elixirul geniului. La fel, Trip Fontaine se ducea la mașină de trei ori pe zi, la zece și un sfert, la douăsprezece și un sfert și la trei și un sfert, de parcă ar fi avut la mână un ceas ca al lui Petrovich, care suna când era timpul pentru o doză. Își parca întotdeauna Pontiacul Trans Am la capătul cel mai îndepărtat al parării, cu fața spre școală pentru a-i repera pe eventualii profesori care s-ar fi apropiat. Capota înclinată a mașinii, corpul ei zvelt și spatele înclinat îi dădeau aspectul unui scarabeu aerodinamic. Deși semnele vârstei începuseră să-i strice finisajul auriu, Trip Fontaine îi repictase dungile negre, de mașină de curse, și lustruise jantele cu ținte care păreau niște arme. În interior, scaunele concave de piele păstrau semne idiosincratice de transpirație – se vedea unde își rezemase domnul Fontaine capul în timpul ambuteiajelor, substanțele chimice din sprayul său de păr pătând pielea maro în purpuriu deschis. Un iz slab de deodorant de mașină Boots and Saddle, pe care-l folosisese taică-său, mai persista în aer, deși la acea vreme mașina era impregnată mai mult cu mirosul de mosc și

de marijuana al lui Trip. Portierele mașinii sport se închideau ermetic și Trip avea obiceiul să spună că puteai să te droghezi mai zdravăn în mașina lui decât oriunde altundeva, fiindcă respirai mereu fumul captiv. În fiecare recreație, pauză de masă și în timpul orelor de studiu individual, Trip se îndrepta agale spre mașina sa și se cufunda în baia de abur. Cincisprezece minute mai târziu, când deschidea portiera, fumul se învolbura să iasă, ca dintr-un horn, împrăștiindu-se și încolăcindu-se în ritmul muzicii – de regulă Pink Floyd sau Yes – pe care Trip o asculta și când mergea să-și verifice motorul sau să-și lustruiască capota (motivele oficiale pentru incursiunile sale în parcare). După ce își închidea mașina, se plimba prin spatele școlii pentru a-și aerisi hainele. Ținea ascunsă o cutie cu dropsuri de mentă de rezervă în scorbura unui copac comemorativ (plantat pentru Samuel O. Hastings, absolvent al promoției 1918). De la ferestrele claselor, fetele îl priveau cum stătea afară, sub copaci, singur și irezistibil, cu picioarele încrucișate ca un indian, și chiar înainte de a se ridica ele vedeau cu ochii minții ușoarele urme de praf de pe fiecare fesă. Era mereu la fel: se ridica cât era de lung, își aranja pe ochi ochelarii de soare de aviator, își dădea părul pe spate, trăgea fermoarul la buzunarul de la piept al gecii de piele maro și se pornea mânat de forța oarbă a cizmelor sale. Străbătea aleea copacilor comemorativi, pajiștea din spate, rândurile de iederă, și intra pe ușa din spate a școlii.

Nici un băiat nu era nici pe departe atât de flegmatic și de distant. Fontaine dădea senzația că trecuse pe un plan superior al vieții, că mâinile sale erau înfipte în inima realului, în

timp ce noi, restul, încă mai memoram citate și toceam pentru note. Deși își scotea și el cărțile din dulap, știam că ele nu sunt decât recuzită, că era sortit capitalismului și nu studiului, după cum afacerile sale cu droguri deja o prevesteau. În acea zi de care își va aminti întotdeauna, o după-amiază de septembrie în care frunzele de-abia începuseră să ruginească, Trip Fontaine intră în școală și-l văzu pe domnul Woodhouse, directorul, apropiindu-se pe coridor. Era obișnuit să dea peste persoane cu autoritate în timp ce era drogat și ne-a spus că nu a suferit niciodată de paranoia. Nu-și putea explica de ce la vederea directorului, cu pantalonii săi bufanți și șosetele galben-deschis, pulsul i-a crescut pe loc și o ușoară transpirație i-a apărut la ceafă. Totuși, cu un gest nonșalant, Trip Fontaine a intrat în cea mai apropiată clasă să-și găsească scăparea.

Nu a băgat de seamă nici unul dintre chipuri când s-a așezat. Nu vedea nici profesor, nici elevi, și nu era conștient decât de lumina divină din încăpere, o văpaie portocalie ce venea de la frunzișul autumnal de afară. Clasa părea plină de un lichid dulce și cleios, o miere ușoară aproape ca aerul, pe care o respira. Timpul și-a încetinit fuga, iar în urechea sa stângă răsunetul silabei cosmice Om s-a pornit clar ca soneria unui telefon. Când i-am sugerat că aceste detalii se împletiseră cu drogul pe care-l avea în sânge, Trip Fontaine a ridicat un deget în aer, singura dată când mâinile nu i-au mai tremurat în tot timpul conversației noastre.

— Știu ce înseamnă să fii drogat, a spus el. Asta era altceva.

În lumina portocalie, capetele elevilor păreau niște anemone de mare, unduind lin, iar tăcerea din încăpere era cea a fundului de mare.